

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV FISCAL

DOSAR NR.

DEFINITIVĂ SI IREVOCABILĂ

PRIN RESPINGEREA RECURSULUI

DE CĂTRE ICCJ

SENTINȚA NR. 1

Ședința publică din data de 18 mai 2011

Președinte -

Grefier -

Pe rol fiind pronunțarea acțiunii formulată potrivit Legii
contenciosului administrativ, de reclamanta
cu sediul în , localitatea
nr. prin reprezentat fiscal

SUCURSALA PLOIEȘTI
cu sediul în , nr. județul and sediul ales,
pentru comunicarea actelor de procedură la SCA , str.
, nr. , etaj sector , în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA
GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE AGENȚIA NAȚIONALĂ
DE ADMINISTRARE FISCALĂ cu sediul în I. , nr.
județul

Cursul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din 04
mai 2011, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, în temeiul art.
150 C.pr.civ., a reținut cauza spre soluționare.

Având nevoie de timp pentru a studia actele și lucrările dosarului și
pentru a permite părților să depună concluzii scrise, în conformitate cu dispozițiile
art. art. 260 alin. 1 Cod procedură civilă coroborat cu art. 146 Cod procedură civilă,
instanța a amânat pronunțarea succesiv la data de 11 mai 2011 și respectiv 18 mai
2011 când, după ce a deliberat, conform art. 256 C.pr.civ., a pronunțat următoarea
sentință:

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 81/42/2011 la data de 26.01.2011 pe
rolul Curții de Apel Curtea Comercială și de contencios Administrativ
Fiscal, reclamanta
prin reprezentat fiscal

PLOIEȘTI, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA
GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE AGENȚIA NAȚIONALĂ
DE ADMINISTRARE FISCALĂ, a solicitat ca prin hotărârea sa să pronunțe

123

anularea deciziei nr. 186 din 9 iulie 2010 privind soluționarea contestației formulate de S.C. prin reprezentant fiscal Sucursala , județul emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului anularea deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. din 21 aprilie 2010, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova, precum și Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 16 aprilie 2010, emis de Activitatea de Inspecție Fiscală Prahova și să se dispună plata sumei de 21.018.033 RON cu titlu de sumă negativă a taxei pe valoare adăugată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că în perioada 1 decembrie 2008 - 31 ianuarie 2010, a efectuat import în România a două instalații de foraj (denumite în continuare, pentru ușurința referențării, „RIG 677” și „RIG 678”), precum și al materialelor, părților mașinilor de foraj, pieselor de schimb, echipamentelor de protecție și altor bunuri necesare exploatării instalațiilor respective, pentru care a achitat organelor vamale taxa pe valoare adăugată aferentă importului, în valoare de 21.017.919 RON.

De asemenea, mai arată că prin reprezentantul său fiscal, a efectuat achiziții intracomunitare de bunuri în România pentru care a plătit la momentul respectiv un TVA în valoare de 5.984 RON prin mecanismul taxării inverse, respectiv achiziții locale de bunuri, pentru care a plătit un TVA în valoare de 114 RON.

În ceea ce privește cele două instalații de foraj, RIG 677 și RIG 678, a încheiat cu contracte de închiriere, după cum urmează:

În ceea ce privește RIG 677 a fost încheiat în data de 18.09.2008 contractul de închiriere dintre în calitate de locator, și în calitate de locatar (anexa 4 la acțiune), iar pentru RIG 678 a fost încheiat în data de 31.10.2008 contractul de închiriere dintre în calitate de locator, și

~~, în calitate de locatar (anexa 5 la acțiune)~~

La rândul său, a încheiat un contract pentru închirierea acestor bunuri către Sucursala și, ulterior, către

S.R.L.

Prin decontul de TVA aferent lunii ianuarie 2010, înregistrat la Direcția Generală a Finanțelor Publice b nr. în 24 februarie 2010, reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de TVA în cuantum de 21.018.033 lei.

Menționează că în luna aprilie 2010, a avut loc o inspecție parțială, finalizată prin Raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 16 aprilie 2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. prilie 2010.

Cu ocazia inspecției, învederează că organele de control au considerat faptul că ar fi dedus și solicitat în mod nejustificat rambursarea taxei pe valoarea adăugată întrucât la control nu s-a făcut dovada faptului că importurile efectuate au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor impozabile ale reclamantei, organele fiscale apreciind că urmare inspecției s-a constatat că

lizat și nu a declarat operațiuni impozabile, iar TVA de recuperat provine din înregistrarea taxei pe valoarea adăugată deductibilă

aferentă importurilor de bunuri (două instalații de foraj, materiale și piese de schimb aferente) efectuate în perioada decembrie 2008 - noiembrie 2009, că cele două instalații de foraj cu materialele și componentele aferente au fost utilizate în România de Sucursala

și de

S.R.L. și nu de către

care a solicitat rambursarea de TVA.

În concluzie organul de inspecție fiscală a considerat că unitatea verificată nu a desfășurat activități impozabile prin utilizarea echipamentelor și bunurilor importate, astfel că aceasta nu beneficiază de dreptul la deducere a taxei pe valoarea adăugată în baza art. 145 alin. 2 din legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, coroborat cu pct. 59, Titlul VI din H.G. nr. 44/2004.

De asemenea, s-a considerat că bunurile ar fi fost puse la dispoziția celor doi utilizatori fără a se fi întocmit nici un document de predare și nici documente justificative financiar-contabile (avize de însoțire a mărfii, facturi sau altele), organele de inspecție fiscală considerând și că nu s-ar fi prezentat nici un document justificativ legal (factură, contract etc.) care să probeze calitatea sa de proprietar al bunurilor importate și cum TVA aferentă unor achiziții poate fi dedusă, conform art. 145 alin. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, doar în cazul în care bunurile importate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ale societății, organele de inspecție fiscală au apreciat că reclamanta nu poate beneficia de restituirea sumei plătite cu titlu de TVA.

Urmare celor reținute, organul de inspecție fiscală au emis raportul de inspecție fiscală din data de 16 aprilie 2010, precum și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr. 2876 din 21 aprilie 2010, emise de Activitatea de Inspecție fiscală Prahova.

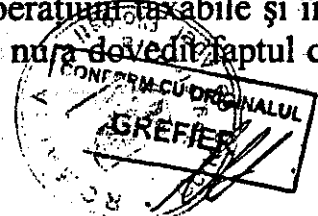
De asemenea mai arată că a formulat, în baza art. 205 și urm. din Codul de procedură fiscală, contestație împotriva celor două acte emise de organele fiscale, contestație adresată Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului

prin care a solicitat anularea acestora, ~~contestația fiind respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr. _____ din _____ iulie 2010,~~ reținându-se că reclamanta nu a realizat operațiuni taxabile, adică nici un fel de venituri impozabile cu TVA, pe codul de înregistrare în scopuri de TVA

~~al reprezentantului fiscal, care să justifice reducerea de TVA, în sumă de 21.018.033 lei, aferentă achizițiilor de bunuri efectuate în luna decembrie 2008 când cele două instalații de foraj au fost importate în regim vamal definitiv de către~~

~~la fel și facturile privind instalațiile de foraj nu pot fi atribuite acestei din urmă instituții, reclamanta neefectuând în România operațiuni și nu a emis, evidenția și declarat nici un fel de venituri în România, rezultate din utilizarea bunurilor importate pentru care și-a exercitat dreptul de deducere a TVA deductibil.~~

~~În continuare susține neîntemeierea refuzului returnării sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă operațiunilor desfășurate de ea în cuantum de 21.018.033 RON, întrucât în mod greșit organele de inspecție fiscală au apreciat că în speță nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea prevederilor art. 145 alin. 2 din Codul fiscal, respectiv că nu ar fi efectuat în România operațiuni taxabile și în mod eronat a fost respinsă contestația formulată pe motivul că n-a dovedit faptul că este proprietarul bunurilor importate.~~

Mai arată că entitățile implicate și raporturile contractuale existente între acestea vizează grupul de societăți și cuprinde, în primul rând, două societăți înființate și care funcționează conform legilor din Insulele Bermude: -

, iar în România funcționează societățile:-

Sucursala , această societate este o sucursală a , având codul de TVA și -

Suplimentar este înregistrată în România din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, prin intermediul reprezentantului fiscal , având codul de TVA , în Olanda este înregistrată și funcționează conform legilor olandeze societatea (denumită în continuare ,).

Activitatea care a dat naștere dreptului de rambursare a TVA a fost constituită, astfel cum a arătat anterior, de importul de către reclamantă, prin reprezentant fiscal, a două instalații de foraj complete, RIG 677 și RIG 678, precum și al materialelor, părților mașinilor de foraj, pieselor de schimb, echipamentelor de protecție și altor bunuri necesare exploatarea celor două instalații și la momentul importului, reclamanta a achitat organelor vamale, conform art. 157 alin. 3 din Codul fiscal, TVA aferentă importurilor realizate, ulterior importului, au fost încheiate mai multe contracte de închiriere cu precum și între această societate și societăți române.

Mai arată reclamanta că organele fiscale au apreciat că dreptul de restituire a taxei pe valoare adăugată către ea nu există întrucât toate operațiunile au fost realizate de către societatea fără a se face nici o referire în documentele de import la reprezentantul său fiscal în România, iar întrucât activitățile taxabile ar fi trebuit să fie realizate de către reprezentantul fiscal, ar rezulta de aici că titularul ~~dreptului de deducere nu ar fi realizat asemenea operațiuni și prin urmare, nu ar fi putut beneficia de dreptul de deducere.~~

~~Cât privește sfera de aplicare a taxei pe valoare adăugată, precizează că subiectul de drept căruia i se aplică prevederile art. 145 alin. 2 este persoana impozabilă, astfel cum este aceasta definită de art. 127 din Codul fiscal, respectiv persoana care desfășoară, de o manieră independentă, indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la art. 127 alin. 2, indiferent care ar fi scopul sau rezultatul acestei activități și conform art. 127 alin. 2 din Codul fiscal, activitățile economice sunt acele activități ale producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora, precum și exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.~~

Mai arată reclamanta că potrivit art. 131 din Codul fiscal, importul de bunuri este considerat operațiune cuprinsă în sfera de aplicare a taxei pe valoare adăugată, prin importul de bunuri se înțelege, în sensul art. 131: a) intrarea pe teritoriul Comunității de bunuri care nu se află în liberă circulație în înțelesul art. 24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene; b) pe lângă operațiunile prevăzute

la lit. a), intrarea în Comunitate a bunurilor care se află în liberă circulație, provenite dintr-un teritoriu terț, care face parte din teritoriul vamal al Comunității.

Prin urmare, subiectul supus obligației de plată a TVA este persoana impozabilă, în cazul reclamantei în înțelesul art. 127 din Codul fiscal, iar activitatea avută în vedere este, în cazul său, importul de bunuri constând în intrarea unor bunuri pe teritoriul Comunității, și reprezentantul său fiscal în România sunt în fapt o singură entitate legală, astfel că susținerea organelor fiscale privind titularul operațiunilor de import este neîntemeiată întrucât nu identifică în mod corect persoana impozabilă, organele fiscale pornesc de la premisa greșită că între și reprezentantul său fiscal, în legătură cu activitățile derulate de există o distincție.

În realitate, și reprezentantul său fiscal, pentru operațiunile formează o singură entitate legală și deci o singură persoană impozabilă. Nu există două persoane impozabile separate, una în Insulele Bermude și alta înregistrată în scopuri de TVA în România. Simplul fapt că entitatea căreia i-a fost atribuit codul de TVA în România nu este înregistrată la Registrul Comerțului și nu are personalitate juridică ar fi trebuit să conducă organele fiscale la concluzia că aceasta nu este decât un dezmembrământ al (, înregistrat fiscal pentru a respecta dispozițiile legii fiscale locale, această societate fiind cea care a închiriat bunurile mobile corporale (în cazul de față RIG 677 și RIG 678) în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, indiferent de locul în care sunt desfășurate aceste activități economice.

Totodată în ce privește locul prestării activităților economice, acesta este definit de dispozițiile art. 133 alin. 2 din Codul fiscal, ca fiind locul prestării serviciilor de închiriere a bunurilor mobile corporale și cum serviciile de închiriere prestate de reclamantă către societate stabilită și supusă legilor olandeze, era în afara teritoriului României, în mod corect nu a fost colectată taxa pe valoare adăugată aferentă serviciilor de închiriere prestate de această societate.

Mai învederează reclamanta că activitățile economice desfășurate de ea permit deducerea taxei pe valoare adăugată, iar conform dispozițiilor fiscale române, ca persoană impozabilă nestabilită în România, poate mandata reprezentantul său fiscal să emită facturi destinate beneficiarului său, acest lucru nefiind însă obligatoriu, nu a recurs la această soluție, cu toate acestea, susține faptul că în facturi nu au fost menționate datele reprezentantului fiscal, inclusiv codul său fiscal, însă aceasta nu poate conduce la concluzia că operațiunile nu au fost realizate de către și faptul că locul prestării activităților nu este în România, precum și că cele două echipamente importate au fost folosite efectiv de Sucursala și S.R.L nu influențează existența activităților economice.

Rezultă deci că, în conformitate cu art. 145 alin. 2, a desfășurat operațiuni rezultate din activități economice (închiriere) pentru care locul prestării se consideră ca fiind în străinătate (Olanda), operațiuni pentru care taxa ar fi fost deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România și aplicând prevederile art. 145 alin. 2 din Codul fiscal, consideră că avea dreptul să solicite returnarea sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă operațiunilor desfășurate de subscrisa în cuantum de 21.018.033 RON.

Criticile aduse de organele fiscale și refuzul returnării sumei negative a taxei pe valoare adăugată aferentă operațiunilor desfășurate de subscrisa cu atât mai

CONFIRMARE
121

surprinzătoare cu cât, în cursul lunii decembrie 2009, a fost supusă unui control tematic realizat chiar de către Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Prahova, control în urma căruia, după analizarea situației de fapt existente în societate inclusiv în ceea ce privește importul celor două instalații de foraj nu a fost constatată nici o neregulă

Referitor susținerea organelor fiscale privind nedovedirea de către ea a dreptului de proprietate asupra bunurilor importate, consideră că argumentul pentru respingerea cererii de restituire a taxei pe valoare adăugată a fost constituit de faptul că „
nu a prezentat nici un document justificativ legal (factură, contract etc.) care să dovedească calitatea de proprietar al bunurilor importate în anul 2008, motiv pentru care îl consideră neîntemeiat, deoarece legislația fiscală română nu condiționează aplicarea dreptului de deducere de existența unui titlu de proprietate asupra bunului importat, iar Codul fiscal român nu condiționează sub nici o formă aplicarea dispozițiilor legate de deducerea taxei pe valoare adăugată de existența unui drept de proprietate al importatorului asupra bunurilor importate.

Este așadar, arată reclamanta că este lipsit de relevanță titlul cu care deține cele două echipamente de foraj, indiferent că era vorba despre niște bunuri cumpărate sau asupra cărora avea doar un drept de folosință, acest fapt nu putea influența soluția organelor fiscale în sensul respingerii cererii de deducere a taxei pe valoare adăugată și deși a prezentat organelor de inspecție fiscală documente din care rezulta în mod clar dreptul de proprietate al său, contractele încheiate între ea și precizează în art. 2 faptul că locatorul va păstra, pe toată durata închirierii, dreptul de proprietate asupra instalațiilor, precum și toate drepturile ce decurg din acesta și prevăzute de lege.

În concluzie, arată că din înscrisurile prezentate rezultă în mod evident faptul că susținerea organelor de control fiscal privind necesitatea dovedirii dreptului de proprietate al său nu poate avea nici un efect asupra soluției pronunțate de acestea, întrucât o asemenea condiție nu este prevăzută de normele fiscale aplicabile în speță, iar ea a dovedit pe deplin dreptul de proprietate asupra celor două instalații de foraj.

~~În dovedirea acțiunii reclamanta a depus următoarele înscrisuri: decizia nr.~~

~~ulie 2010, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului
decizia de impunere nr. lin 21 aprilie 2010, emisă de Activitatea de
Inspecție Fiscală raportul de inspecție fiscală din 16 aprilie 2010, emis de
Activitatea de Inspecție Fiscală ontractul de închiriere dintre~~

~~și BV din data de
18.09.2008 privind RIG 677, contractul de închiriere dintre~~

~~din data de 31.10.2008
privind RIG 678, facturile emise în relația contractuală cu procesul-verbal din
data de 14 decembrie 2009, încheiat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a
judetului-~~

În temeiul dispozițiilor art. 115 Cod procedură civilă, pârâta DGFP Prahova a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată și menținerea actelor administrativ fiscale atacate ca legale și temeinice; arătând că urmare controlului fiscal materializat în Raportul de inspecție fiscală parțială încheiat la data de 16.04.2010, a avut ca obiectiv verificarea modului de calcul, evidențiere și declarare a taxei pe valoarea adăugată de către reclamantă, în

vederea soluționării decontului de TVA cu sumă negativă de 21.018.033 lei și opțiune de rambursare aferent lunii ianuarie 2010.

Arată pârâta că potrivit certificatului de înregistrare fiscală seria nr. 10.2008 emis de MFP-ANAF, are codul de identificare fiscală este reprezentat prin împuternicit Sucursala fiind înregistrată în scopuri de TVA din data de 31.10.2008 și în urma inspecției fiscale s-a constatat că, în perioada de înregistrare în scopuri de TVA în România (31.10.2008) și până la data de 31.12.2009, a evidențiat lunar TVA de recuperat, pe care însă nu a solicitat-o la rambursare.

Prin decontul de TVA aferent lunii ianuarie 2010, reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de 21.018.033 lei, din care 19.072.490 lei reprezintă TVA de recuperat aferentă lunii decembrie 2008, însă urmare inspecției fiscale, s-a constatat că nu a realizat și nu a declarat operațiuni impozabile, iar TVA de recuperare provine din înregistrarea TVA deductibilă aferentă importurilor de bunuri, respectiv două instalații de foraj, materiale și piese de schimb aferente, efectuate în perioada decembrie 2008-noiembrie 2009, contribuabilul neprezentând la control facturi, avize de însoțire, jurnale de vânzări, deconturi de TVA în care să fie reflectate operațiuni impozabile efectuate în România.

În intervalul menționat prin reprezentant fiscal Sucursala, a importat două instalații de foraj complete, cu câmpuri de locuit aferente, precum și materiale, părți mașini de foraj, piese de schimb pentru instalațiile de foraj, echipamente de protecție și alte bunuri TVA aferentă acestor importuri, înscrisă în declarațiile vamale de import și evidențiată în jurnalele de cumpărări a fost de 21.017.919 lei, ce a fost achitată la organele vamale de către Sucursala instalațiile de foraj au fost importate în baza unor facturi proforme, iar celelalte bunuri au avut la bază documente care conțin informații despre expeditor și destinatar, fără a fi menționat vânzătorul sau cumpărătorul.

Prin urmare, arată că așa cum a rezultat în urma inspecției fiscale și a verificărilor încrucișate efectuate, cele două instalații de foraj cu materialele și componentele aferente au fost utilizate în România de Sucursala și de S.C.

S.R.L. și nu reclamanta care a solicitat rambursarea T.V.A. astfel că bunurile importate au fost utilizate de alte entități și nu de contribuabilul verificat, acesta nefăcând dovada că importurile efectuate au fost destinate utilizării în scopul operațiunilor sale impozabile.

Mai mult decât atât, menționează că la momentul punerii la dispoziția celor doi utilizatori a bunurilor, nu s-a întocmit nici un document de predare și nici documente financiar contabile (avize de însoțire, facturi), iar reclamanta nu a făcut în nici un fel dovada intenției sale de a desfășura activități care să conducă la operațiuni impozabile.

Sușinerile potrivit cărora trebuie privită ca o singură entitate și deci ca o singură persoană impozabilă, nu pot fi reținute deoarece este înregistrată fiscal în scopuri de T.V.A. în România pentru activitatea desfășurată aici,

120

dobândind calitatea de persoană impozabilă cu T.V.A. în România, distinct de închirierea instalațiilor de foraj a fost realizată de aceasta din urmă (proprietar al bunurilor) și nu de persoană impozabilă cu T.V.A. în România, care de altfel nu a prezentat nici un document care să dovedească faptul că ea este proprietar al bunurilor importate.

În dovedirea susținerilor din întâmpinare, pârâta a depus documentația ce a stat la baza emiterii raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere, precum și a deciziei de soluționare a contestației.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de probele administrate în cauză și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză, constată următoarele :

Prin raportul de inspecție fiscală din 16.04.2010 și decizia de impunere nr. 11.04.2010, întocmite de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul DGFP Prahova, s-a stabilit că reclamanta datorează taxă pe valoare adăugată stabilită suplimentar de plată în sumă totală de 21.018.033 lei, respingându-se rambursarea acestei sume.

Împotriva celor două acte administrative fiscale reclamanta a formulat contestație soluționată prin decizia nr. 07.2010 a DGFP prin respingerea contestației ca neîntemeiată, reținându-se că în perioada supusă inspecției fiscale decembrie 2008 – ianuarie 2010, organele de control fiscal, au constatat că firma reclamantă, nu a realizat operațiuni taxabile, respectiv nici un fel de venituri impozabile cu TVA pe codul de înregistrare în scopul de TVA a reprezentantului fiscal care să justifice deducerea TVA deductibilă în sumă de 21.018.033 lei, aferentă achizițiilor de bunuri efectuată în luna decembrie 2008, când cele două instalații de foraj au fost importate în regim vamal definitiv de către prin reprezentantul fiscal - Sucursala, nefiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal.

Împotriva celor 3 acte administrative, reclamanta a formulat acțiune prin care a solicitat anularea acestora și obligarea pârâtei să dispună plata către reclamantă a sumei de 21.018.033 lei, cu titlu de sumă negativă a taxei pe valoare adăugată.

Potrivit dispozițiilor art. 145 alin. 2 lit. a din Codul fiscal, se prevede că dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei și orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul : a) operațiuni taxabile.

Din certificatul de înregistrare fiscală seria 31.10.2008 emis de M.F.P. – ANAF, rezultă că are codul de identificare fiscală nr. și este reprezentat prin împuternicit – Sucursala, fiind înregistrată în scopul de TVA din data de 10.2008.

Din cele două acte administrative fiscale, respectiv raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere, rezultă că în perioada de înregistrare în scopuri de TVA în România (31.10.2008) și până la data de 31.12.2009, a evidențiat lunar TVA de recuperat, pe care însă nu a solicitat-o la rambursare și prin decontul de TVA aferent lunii ianuarie 2010, a solicitat rambursarea soldului sumei negative de 21.018.033 lei, din care 19.072.490 lei, reprezintă TVA de recuperat aferent lunii decembrie 2008.

Din aceleași acte administrative fiscale, respectiv raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere, rezultă că

nu a realizat și nu a declarat operațiuni impozabile, TVA-ul ce l-a solicitat să fie rambursat provine din înregistrarea TVA deductibilă aferentă importurilor de bunuri, respectiv celor două instalații de foraj, materiale și piese de schimb aferente, efectuate în perioada decembrie 2008-noiembrie 2009.

Prin urmare, nu a dovedit cu facturi, avize de însoțire, jurnale de vânzări, deconturi de TVA că a efectuat operațiuni impozabile în România, în perioada decembrie 2008-noiembrie 2009,

prin reprezentant fiscal - Sucursala a importat două instalații de foraj complete, precum și materiale, mașini de foraj, piese de schimb pentru cele două instalații, pentru care s-a solicitat rambursarea TVA de 21.018.033 lei, aferentă acestor importuri, sumă înscrisă în declarațiile vamale de import și evidențiată în jurnalele de cumpărări, sumă ce a fost achitată la organele vamale de - Sucursala

Pentru cele două instalații de foraj RIG 677 și RIG 678, ce au fost importate și pentru care s-a solicitat rambursarea TVA în cuantum de 21.018.033 lei, s-au încheiat două contracte de închiriere, pentru prima instalație RIG 677 a fost încheiat în data de 18.09.2008, contractul de închiriere dintre

în calitate de locator și , în calitate de locatar (anexa 4 la acțiune), iar pentru cea de a doua instalație RIG 678 a fost încheiat în data de 31.10.2008 contractul de închiriere dintre

în calitate de locator, și , în calitate de locatar (anexa 5 la acțiune), la rândul său,

a încheiat un contract pentru închirierea acestor bunuri către Sucursala și, ulterior, către S.R.L.

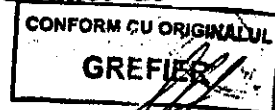
Prin urmare, cele două instalații de foraj, cu materialele și componentele aferente au fost utilizate în România de Sucursala

și de S.R.L și nu de , reclamanta din acțiune și cea care

a solicitat rambursarea TVA, astfel că bunurile importate au fost utilizate de alte entități și nu de reclamantă, aceasta nefăcând dovada că importurile efectuate au fost destinate utilizării în scopul operațiunilor sale impozabile, la momentul punerii la dispoziție a bunurilor cărei cei doi utilizatori nu s-a întocmit nici un document de predare și nici documente financiar contabile și de asemenea reclamanta nu a făcut în niciun fel dovada intenției sale de a desfășura activități care să conducă la operațiuni impozabile.

În consecință, reclamanta nu s-a aflat în niciuna din situațiile prevăzute la art. 145 alin. 2 din Codul fiscal, coroborat cu punctul 59 din Titlul VI din H.G. nr. 44/2004, pentru a beneficia de dreptul de deducere a TVA.

Susținerea reclamantei că este o singură entitate și deci o singură persoană impozabilă, nu este fondată întrucât este înregistrată fiscal în scopuri de TVA în România pentru activitatea desfășurată în țară, dobândind calitatea de persoană impozabilă cu TVA în România, distinct de din

Avocat

formulat.

Consilier juridic

Generală a Finanțelor Publice

declară că nu mai are alte cereri de formulat, consideră cauza în stare de judecată, urmând a se amâna pronunțarea cauzei pentru a depune concluzii scrise.

Curtea ia act de declarațiile părților prin reprezentanții lor că nu mai au alte cereri de formulat, consideră cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în fond părților.

Avocat

formulată, anularea deciziei nr.

formulate, a deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspectia fiscală nr.

Fiscală Prahova, precum și a Raportului de inspecție fiscală încheiat la 14.2010 și pe cale de consecință să se dispună plata sumei de 21.018.033 RON cu titlu de sumă negativă a taxei pe valoare adăugată.

În continuare susține că reclamanta a arătat în cererea de chemare în judecată că în perioada 1.12.2008 – 31.01.2010, a efectuat achiziții intracomunicare de bunuri în România pentru care a plătit TVA.

În ceea ce privește cele două instalații de foraj, reclamanta a încheiat cu BV contracte de închiriere, care la rândul său a încheiat contract pentru închirierea acestor bunuri către Sucursala

De asemenea mai arată că prin decontul de TVA aferent lunii ianuarie 2010, înregistrat la DGFP, reclamanta a solicitat rambursarea soldului sumei negative de TVA, iar cu ocazia inspecției, organele de control au considerat că s-ar fi dedus și solicitat în mod nejustificat rambursarea sumei pe valoare adăugată, deoarece la control nu s-a făcut dovada faptului că importurile efectuate au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor impozabile.

Totodată, mai arată că organele fiscale au considerat în mod greșit că în speță nu ar fi îndeplinite condițiile pentru aplicarea prevederilor art. 145 alin. 2 din Codul Fiscal, respectiv că reclamanta nu ar fi efectuat în România operațiuni taxabile.

Mai mult menționează că în mod eronat a fost respinsă contestația reclamantei pe motivul că reclamanta nu a dovedit faptul că este proprietara bunurilor importate.

În ceea ce privește primul argument al organelor fiscale consideră că este total eronat, întrucât Grupul de societăți cuprinde, în primul rând, două societăți înființate și

care funcționează conform legilor din Insulele Bermude, iar în România alte două.

Învederează suplimentar

este înregistrată în România din punct de vedere al taxei pe valoare adăugată, prin intermediul reprezentantului fiscal

Sucursala, iar și reprezentantul fiscal în România sunt în fapt o singură entitate legală, desemnat să desfășoare activități economice să emită facturi fiscale.

Totodată închirierea instalațiilor de foraj a fost realizată de din Bermuda și nu de persoană impozabilă cu TVA în România, aceasta din urmă neprezentând nici documente care să dovedească faptul că este proprietarul bunurilor importate, astfel că nu avea dreptul la deducerea TVA deductibilă, considerente pentru care în mod corect s-a refuzat cererea de rambursare a TVA de 21.018.033 lei.

Pentru toate aceste considerente acțiunea formulată de reclamantă se privește ca neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare în temeiul dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 554/2004, privind contenciosul administrativ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELEL LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată acțiunea formulată potrivit Legii contenciosului administrativ, de reclamanta
cu sediul în Insulele Bermude, localitatea
str. nr. prin reprezentat fiscal

- SUCURSALA

cu sediul în nr. județul
având sediul ales, pentru comunicarea actelor de procedură la SCA
str. nr. etaj sector în contradictoriu cu
pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE**
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ, cu sediul în
str. nr. județul

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică azi, 18 mai 2011.

Președinte,

Grefier.

Operator de date cu caracter personal
Nr. notificare 3120

Red. CE
Tehnored.CMF
4 ex./23.05.2011

